

[Ole Bjørn Kraft.]

diske Fællesskab. Hvis man ikke vil tillægge det nogen Værdi i sig selv, saa er det dog en given Ting, at dette nordiske Fællesskab er en i Tiden virkende moralsk Faktor, en moralsk Faktor, der maaske i en afgørende politisk historisk Situation kan blive bestemmende for, hvordan vor Fremtid skal forme sig.

Man kan afvise Tanken om en nordisk Forsvarsalliance som uigennemførlig, hvis man mener det, men man vil ikke kunne benægte, at selv bortset herfra er Ordningen af vort Forsvar en bestemmende Faktor for Udviklingen af Samhørighedsfølelsen og Styrken af det samlede Norden i de Aar, der kommer. Den Udvikling, det øvrige Norden gennemløber, har vi hidtil i det store og hele staaet udenfor. Der er talrige Vidnesbyrd om, at det i mange ledende nordiske Kredse, ogsaa blandt dem, der staaer den nuværende Regerings ledende Parti politisk og personlig nær, betragtes med Ængstelse og Uro, at vi ikke opfylder, hvad Hensynet til vor nationale Sikkerhed og Tryghed tilsiger os at gøre, og hævdes, at vi ved at opfylde det ikke blot gør os selv, men gør det samlede Norden en Tjeneste, yder vort Bidrag til en Styrkelse af Trygheden i Norden og Nordens Fortrøstning til Fremtiden.

Jeg mener, at jeg gennem det, jeg her har sagt, har givet en saglig og objektiv Begrundelse for, at den Udvikling, der har fundet Sted, uanset hvilke Synspunkter man har, naturligvis gør, ja nødvendiggør fornyede Overvejelser og Undersøgelser med Hensyn til vort Forsvars Omfang og Styrke.

Man ved, at vi af rent militære Grunde har rettet Kritik mod Enkeltheder i den nuværende Ordning. Men selv naar man ser bort herfra — naar de ikke har gjort Indtryk tidligere, kan vi vel heller ikke vente, at de skal gøre Indtryk i Dag —, er der dog Omraader, hvor selve den Udvikling, der har fundet Sted, ogsaa ud fra de Synspunkter, som ligger bag ved Forsvarets Ordning, maa medføre, at man foretager Ændringer. Jeg vil her gerne fremhæve en enkelt Sag. Selv om der ogsaa er andre, saa understreger jeg den, for det første fordi jeg tillægger den overordentlig Betydning, og dernæst fordi det er et Omraade, som Regeringen ogsaa selv tidligere har været inde paa.

Jeg taler om Ordningens ringe Luftforsvar. Efter at Forsvarsloven var vedtaget sidste Aar, skrev Forfatteren Harry Søberg i Bladet „Social-Demokraten“ en Kronik, hvor han, skønt i det store Hele enig med Regeringens Holdning under Forhandlingerne,

pegede paa den Brist, som Ordningen led af netop paa dette Omraade. Han, som altsaa fik Ordet i den Kronik, og som stod sympatisk over for Regeringens Beslutning, skrev om Luftforsvaret følgende:

„Det er alment anerkendt, at et Forsvarsberedskab uden virkelig Støtte i et Luftforsvar i sin Anvendelse vil være uden Effektivitet. Gjorte Erfaringer fra Verdenskrigen til nu bekræfter det i saa afgjort Grad, at Spørgsmaalet synes at ligge uden for enhver Diskussion. De fire Eskadriller paa ca. 10 Maskiner hver, som Regeringens Forslag opstiller, kan ikke løse de Opgaver, som maa regnes at blive stillet til dem, hverken under en Imødegaaelse af et Angreb paa København eller til Dækning af Troppestyrkerne i Marken.“

Han motiverer dette nærmere, idet han afviser, at Udvidelse ikke skulde kunne faa en afgørende Betydning. Forfatteren Harry Søberg har i denne Artikel ganske nøje og præcist sagt Sandheden om det Luftforsvar, der eksisterer i Øjeblikket, og i den Tid, der er forløbet, siden Forsvarslovene blev vedtaget, har en ulykkelig Verden haft Anledning til at gøre yderligere Erfaringer med Hensyn til Luftangrebs ødelæggende Virkninger paa de store Byer og Mulighederne for at skabe Beskyttelse imod dem. De synes alle at pege i den Retning, at en Udvidelse af det danske Luft- og Markforsvar er en Nødvendighed og vil kunne medføre stor Nyttevirkning, ogsaa set fra ud det Synspunkt, der har været bestemmende for Regeringen selv og dens Partier.

Maa jeg i denne Forbindelse have Lov at gøre den Sidebemærkning, at mit Parti med den største Ængstelse og Bekymring iagttager, med hvilken Langsomhed og Mangel paa Beslutsomhed Udviklingen af den civile Luftbeskyttelse finder Sted, skønt det er en Sag, som hidtil har samlet alle Partierne, og som vi alle ønsker skal samle os i Fremtiden. Alligevel bliver dens Løsning paa urimelig Vis udskudt fra Aar til Aar og fra Maaned til Maaned. Jeg benytter Lejligheden til at opfordre Regeringen og specielt den ansvarlige Indenrigsminister til at fremskynde Overvejelserne, der allerede har taget alt for lang Tid, og naa til en Beslutning.

Jeg skal ikke gaa yderligere i Detailler med Hensyn til de Forhandlinger og Overvejelser, som vi venter kan finde Sted i det Udvalg, som vi foreslaar nedsat. Der er mange Omraader, hvor det vil kunne føles som en Tryghed, hvis Fællesdrøftelser mellem Regeringen og Oppositionen kunde finde Sted med sagkyndig Bistand. Det vil